

fint det hele er, og hvor glade alle er, og at systemet virker. Og jeg håber så også, at kirkeministeren vil gå op og sige, at der skal være meget frie rammer til, at man kan få lov at organisere sig på en sådan måde, at man kan gå ind og tage hånd om de problemer.

De kommer nedefra, men der er jo altid nogle, der må gribe dem, når de gror. Vi ville aldrig kunne lave det her, hvis ikke der var basis for at gøre det nedefra; det kan jeg garantere og love. Men på den anden side kan det jo ikke ske, hvis der ikke også er nogle, der føler sig ansvarlige for det, og som går ind og tager de her initiativer.

Så jeg håber også – det siger jeg så meget på egne vegne – at vi her i dag får en garanti for, at ministeren i hvert fald siger, at det er fint med de forsøg, der er i gang med at viderebygge demokratiet, ikke bare i Københavns Stift, men også i Aalborg Stift, i Århus Stift, i Viborg Stift, og at dem vil man meget gerne give gode muligheder og ikke lamme ved at sige, at der kun må komme noget igennem, hvis alle er enige. For det er jo mindretalstyranni, hvis bare et enkelt menighedsråd i et stift kan modsætte sig, at der sker noget som helst.

Ebbe Kalnæs (CD):

Trosfrihed, ytringsfrihed og forsamlingsfrihed er de grundlæggende friheder, der kendetegner det borgerlige demokrati. Og som en følge af det har vi selvfølgelig religionsfrihed i Danmark.

Vi må jo også erkende, at der imidlertid ikke er religionslighed. Den evangelisk-lutherske kirke, den danske folkekirke, understøttes som sådan af staten. Den økonomiske side af det er nok til at overse, men sådan er det. Og forudsætningen for den særstilling må selvfølgelig være, at befolkningen fortsat overvejende er medlem af den danske folkekirke, og som det også fremgik af ministerens indlæg, er det jo i hvert fald rigeligt opfyldt.

Vi har ikke i CD som parti nogen speciel trosbekendelse, men vi anser alligevel den særlige forbindelse mellem folkekirken og staten for at være meget værdifuld for begge parter, for folkekirken bærer jo værdier og traditioner, som er væsentlige for hele vores liv og også hele vores egentlige politiske og parlamentariske liv og tænkning, som jo er dybt gennemsvaret af de holdninger, der ligger i den kulturbaggrund, vi har. Det ønsker vi fortsat skal være sådan. Der er altså det, vi på moderne dansk

ville kalde en række fornuftige effekter, det, man også kalder synergieffekter.

Vi ønsker altså ikke, at det særlige forhold imellem stat og folkekirke bliver svækket. Der kan altså ikke blive total ligestilling mellem folkekirken og de øvrige trossamfund, men vi ser meget gerne en højere grad af ligestilling. Og det vil sige, at den ligestilling efter vores opfattelse så ikke ligesom skal skabes ved at fratage folkekirken rettigheder eller funktioner.

Det, der er væsentligt, er, at vi giver trossamfund rettigheder og funktioner, så de kommer tæt på at svare til det, der er i folkekirken. Derfor så vi egentlig også gerne, at man genoptog den tidligere praksis, man havde med at anerkende trossamfund. Jeg ved godt, at der er mange ministre, der har haft kirkens område igennem tiden, som har sagt, at det er af mindre betydning, men jeg tror faktisk, det har en stor betydning netop at blive anerkendt. Et af eksemplerne kunne være Mosaik Troessamfund, som jo er et anerkendt trossamfund. Vi tror faktisk, at den følelse af at høre til, være anerkendt og være dansker, er en meget væsentlig del i en integration af andre trosretninger. Og det vil sige, at efterhånden som der også dannes sig islamiske danske samfund, må det være væsentligt også at have den anerkendelse og dermed have anerkendelsen af at kunne leve og være i et land og være en del af befolkningen, være dansker på lige fod med andre med en anden tro.

På samme måde har vi også den holdning, når det gælder det at have mulighed for at lave sine egne begravelsespladser, sine egne kirker og andet. Det synes vi er væsentligt, samtids med at man selvfølgelig overholder dansk lovgivning, danske lokalplaner, danske byggevedtægter og en lang række andre ting, i det hele taget overholder dansk lovgivning. Men vi vurderer altså den psykologiske værdi i selve begrebet anerkendelse som noget meget vigtigt, hvis man vil have den fulde integration og følelse af at høre til.

Folketinget har jo nemlig ved ikke at give den kirkeforfatning, som vi har talt tit om i grundlovssammenhæng, selvfølgelig mulighed for at skubbe det fra sig. Altså Folketinget er jo på en eller anden måde folkekirkens lovgivende forsamling. Det betyder jo så, at der selvfølgelig er en række folketingsmedlemmer, som ikke er medlemmer af folkekirken, men deres legitimitet i den sammenhæng vil ofte være, at hovedparten af deres vælgere er medlemmer af folke-